

Is Liefde het tegengestelde van Oordelen?

door David W. Cloud, 2006

WAY OF LIFE LITERATURE

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))

Vertaling en voetnoten door M.V.

Lees over oordelen hier:

<http://www.verhoevenmarc.be/oordelen2.htm>

Ik krijg veel e-mails van HEN DIE OECUMENISME VERDEDIGEN, soms hard en soms minder hard, die me zeggen dat ik geen liefde heb omdat ik andere belijdende christenen (be)oordeel en dat ik voluit waarschuw tegen zonde en dwaling. Het volgende is typisch:

“En het geloof in vraag stellen van zowel Jim Cymbala als Billy Graham? Kent u God niet? Weet u niet hoe Hij werkt? U kan uw hele leven besteden aan het debatteren van zulke onderwerpen, maar tenzij u de gave ontvangt van echte liefde in uw hart, zal u nooit begrijpen of iets bereiken” (Brief van een student aan het Cedarville Christian College, 7-10-2002).

(Noot: ik heb deze mannen hun geloof beslist NIET in vraag gesteld; ik heb hun leer en praktijk in vraag gesteld. Dit is een belangrijk verschil).

Merk op dat de schrijver ervan overtuigd is dat mijn prediking tegen (wat ik onderscheid te zijn) de dwalingen van mannen zoals Cymbala en Graham, een onfeilbaar bewijs is dat ik geen liefde heb in mijn hart. Volgens deze filosofie, die populair en dominant is vandaag, zal iemand die liefheeft geen leringen die als vals worden waargenomen, oordelen of berispen.

Zij die zo schrijven zullen verzen citeren zoals Johannes 13:34-35: “Een nieuw gebod geef Ik u, namelijk dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben. Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt”. Zij zijn ervan overtuigd dat zulke verzen de bijbels-fundamentalistische positie weerleggen.

Toen Jack Van Impe zich in de jaren '80 afkeerde van het bijbels fundamentalisme, waarvan hij decennialang deel uitmaakte, schreef hij een boek met de titel: “Heart Disease in Christ's Body”, waarin hij bijbelse fundamentalisten ernstig veroordeelde. Hij labelde hen als haatzaaiers en zei dat het liefdeloos is om dwaling aan te wijzen en te mijden. Hij vertelde dat hij de rest van zijn leven zou toewijden aan het “liefhebben” van elk type christen: baptist, protestant, charismatisch, katholiek, en dat hij nooit meer iemand zou oordelen. Volgens zijn eigen woorden:

“Laten we onze [denominatieve en leerstellige] labels vergeten - meer dan 20.000 ervan - en samenkomen in liefde, en de paus heeft daartoe opgeroepen, zoals we seffens zullen zien. Maar, Rexella [Van Impe's vrouw], de vrucht van de Geest is liefde (Galaten 5:22). ... Tot ik sterf zal ik niets dan liefde verkondigen voor al mijn broeders en zusters in Christus, mijn katholieke broeders en zusters, protestantse ... gereformeerden, lutheranen, het maakt me niet uit welk label u hebt ...” (Jack Van Impe Presents, 23-7-1995).

We zien dat Van Impe, die de populaire lijn volgt, christelijke liefde gelijkstelt met oecumenische eenheid en met het niet oordelen van doctrines en praktijken.

De christelijke rock menigte houdt dezelfde filosofie. Zij verachten ronduit hen die zonde en dwaling oordelen. Zij beschouwen hen liefdeloos, enggeestig en hypocriet. Een voorbeeld: één christelijke rocker schreef me om te zeggen:

“Wow, het lezen van uw uitspraken deden me walgen. Ik kom er in opstand tegen. Ik zeg met compleet sarcasme: dank u voor dit excellent vertoon van de Liefde van Christus. Zonde werd gedefinieerd als ‘het doel missen’, en nooit heeft iemand het doel zo grondig gemist als u”.

Dit is typisch voor de honderden e-mails die ik ontving van hen die christelijke rockmuziek verdedigen. Merk op dat de schrijver mij sarcastisch berispt voor mijn liefdeloosheid. Hij neemt aan dat omdat ik predik tegen bepaalde stijlen van muziek en bepaalde levensstijlen, ik niet de liefde van Christus heb. Voor hem is het onmogelijk lief te hebben en ook een bijbels-fundamentalistische positie in te nemen.

Terloops zien we hier dat CCM (contemporary christian music) niet louter om muziek gaat; het is een filosofie binnen het christendom die de niet-oordelen & tolerantie positie kenmerkt.

We zien dat deze filosofie het Christendom vandaag doordrongen heeft. Massa's belijdende christenen worden geleerd, door populaire tv- en radiopredikers en door bestsellers verkopende leiders van hun eigen kerken, dat het liefdeloos is op een duidelijke manier zonde en dwaling te veroordelen, en dat een kleine minderheid bekrompen mensen zijn die de liefde van Christus moeten leren kennen opdat zij zouden ophouden enggeestig te zijn.

Maar is dit een bijbelse positie? Zeker niet. Vermits God Zelf, de ware God van liefde, de gelovige heeft opgedragen doctrines te beoordelen, en onderscheid te oefenen tussen waarheid en dwaling, en ook ons af te scheiden van valse leer, en zonde te tuchtigen, kan het onmogelijk tegen Zijn liefde ingaan deze dingen te doen!

LIEFDE ONTMASKERT DWALING EN WAARSCHUWT TEGEN HAAR GEVAAR

De liefhebbende God beveelt gelovigen dwaling te ontmaskeren. Er is slechts één goede leer, en dat is de leer van de apostelen, zoals we die bezitten in de nieuwtestamentische geschriften, en elke leer die hieraan tegengesteld is, is vals en hoort ontmaskerd te worden. De apostelen van de Heer deden dit herhaaldelijk. De liefhebbende apostel Paulus, bijvoorbeeld, waarschuwde in zijn brieven aan Timotheüs tegen valse leraren en compromissen, en hij noemde daarbij NAMEN, bij 10 verschillende gelegenheden (1 Tim. 1:20; 2 Tim. 1:15; 2:17; 3:8; 4:12, 14). Hij zei:

“Beijver u om uzelf welbeproofd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het Woord van de waarheid recht snijdt. Maar ontwijk onheilige, inhoudsloze praat. Want zij die dat doen, zullen steeds meer in goddeloosheid toenemen. En hun woord zal zich uitzaaien als kanker; onder hen bevinden zich Hymeneüs en Filetus. Zij zijn van de waarheid afgeweken door te beweren dat de opstanding reeds heeft plaatsgevonden, en breken het geloof van sommigen af” (2 Timotheüs 2:15-18).

Merk op hoe de liefhebbende apostel Paulus Timotheüs onderrichtte, een andere liefhebbende en getrouwe prediker van die tijd. Hij vertelde hem het Woord van God te bestuderen opdat hij de gezonde leer zou kennen, maar daar liet hij het niet bij. Timotheüs moest niet louter de waarheid voor hemzelf kennen en daarmee tevreden zijn; hij moest niet louter “positief” zijn voor de waarheid; hij moest verder gaan door te ontmaskeren en te waarschuwen tegen hen die valse dingen onderwezen. Om te illustreren hoe Timotheüs met dwaling moest omgaan, gebruikte de liefhebbende Paulus het specifieke voorbeeld van twee predikers van zijn dag: Hymeneüs en Filetus. Zij waren afgeweken van de waarheid door een profetische gebeurtenis te vergeestelijken, en Paulus zei dat zij gevaarlijk waren. Hij gebruikte erg sterke taal om hen te veroordelen.

We moeten begrijpen dat deze twee mannen belijdende christenen van die dagen waren, en toch aarzelde Paulus niet hen te ontmaskeren en tegen hen te waarschuwen. Kan u zich voorstellen hoe Hymeneüs and Filetus zich voelden bij Paulus' waarschuwing? Zeker waren ze boos tegen hem omdat hij zei dat hun leer niet gezond was. “Wie denkt Paulus wel dat hij is?” En denk hoe hun volgelingen zich zullen gevoeld hebben jegens Paulus. Ongetwijfeld zullen zij Paulus aangevallen hebben als dat hij liefdeloos was en bekrompen en dat hij zich had opgeblazen. Ongetwijfeld behandelden Hymeneüs, Filetus en hun volgelingen de Paulussen en Timotheüssen en Titussen van die dagen precies zoals de oecumenisten vandaag bijbels-fundamentalisten behandelen die zich inzetten tegen dwaalleer.

Wat als Timotheüs zelf tegen Paulus had gezegd: “Paulus, ik geloof niet dat ik dat patroon zal volgen. Het lijkt me niet erg liefdevol om andere gelovigen te ontmaskeren als zijnde vals. U bent te hard, Paulus. U moet leven en laten leven. Zijn wij niet allen het lichaam van Christus? Hebt u Hymeneüs en Filetus dan niet lief? Houden zij niet evenzo van Jezus? Waarom bent u zo bekrompen en enggeestig? Laat het oordeel aan God over. Uw zaak is gewoon lief te hebben, en liefde oordeelt niet”? Zou Timotheüs’ bediening geaccepteerd zijn geweest? Zou God hem hebben beloond voor het innemen van zulke stelling?

In feite was Paulus helemaal niet liefdeloos toen hij Hymeneüs en Filetus ontmaskerde als valse leraars. Hij was erg liefdevol. Door zo te doen onthulde Paulus zijn liefde voor Jezus, die de Waarheid is; en hij onthulde zijn liefde voor de kerk, die “zuil en fundament van de waarheid” is (1 Tim. 3:15); en hij onthulde zijn liefde voor de schapen van de Heer, omdat hij hen wilde beschermen tegen gevaarlijke wolven. Bovendien onthulde hij daarbij zijn liefde voor Hymeneüs en Filetus zelf, omdat als wij iemand liefhebben wij dan ook voluit zullen spreken over de dingen die hen zullen verwoesten - ongetwijfeld is er niets zo destructief als valse leer.

Ware christenen hebben ontmaskeringen van dwaalleer en van haar gevaren lief.

LIEFDE PREDIKT HEILIG TE LEVEN EN DISCIPLINEERT ZONDE

Liefde eist ook heiliging en disciplineert zonde. In haast elke brief aan de kerken zien we dat de apostelen een strikt heilig leven eisten en zij vermaanden hen die zondigden. Toen de liefhebbende Paulus aan Titus schreef over hoe hij zijn bediening moest voeren, zei hij:

“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. 12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; 13 Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus; 14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken. 15 SPREEK dit, en VERMAAN, en BESTRAF met ALLE ERNST. Dat niemand u verachte.” (Titus 2:11-15).

Merk op wat Titus werd onderricht te doen, in christelijke liefde. Hem werd gezegd dat de ware genade van God mensen vrijelijk redt, door geloof in het offer van Christus (Ef. 2:8-9), maar diezelfde genade leert gelovigen ook godvruchtig en afgezonderd (heilig) te leven. Ware genade leert gelovigen niet dat zij kunnen leven zoals het hen belieft. Dit is geen genade maar losbandigheid. Het is misbruik van de genade. Het is de dwaling van het antinomianisme¹ dat leert dat gelovigen, vermits hen genadig werd vergeven, vrij zijn te leven zoals zij willen. Titus moest SPREKEN, VERMANEN, BESTRAFFEN met ALLE ERNST”. Dit klinkt voor mij als de prediking van bijbelse fundamentalisten!

Wat als Titus tot Paulus had gezegd: “Paulus, ik wil niet zo hard klinken in mijn prediking. Ik denk niet dat het liefdevol is zo oordelend te zijn over hoe Gods volk leeft. Ik denk dat ik mijn prediking zal verzachten zodat ze liefdevoller klinkt”? Zou Titus dan geaccepteerd zijn geweest in zijn bediening? Zou God hem beloond hebben voor het deze stellingname?

Bovendien, wanneer gelovigen deze sterke prediking over heilig leven zouden negeren, en zij zondigen openlijk, dan moeten zij gedisciplineerd worden. De kerk te Korinthe werd op deze manier onderricht. Er was een gelovige in Korinthe die in ontucht leefde, en in plaats van hem te oordelen was de kerk “opgeblazen”. Deze vleselijke kerk voerde de filosofie van tolerantie jegens zonde en dwaling, en zij waren trots op hun niet-oordelende geest! De liefde van de apostel Paulus vermaande hen tweemaal voor deze grote dwaling (1 Kor. 5:1-6; 2 Kor. 11:1-4). Hij vermaande hen zich te bekeren van hun breddenkendheid en dat zij zonde en dwaling moesten oordelen.

Wat als de kerk te Korinthe tot Paulus had gezegd: “Wij accepteren niet wat u zegt. Wie zijn wij om anderen te oordelen? Zijn wij niet zelf zondaars? Hebben wij niet onze eigen problemen om zorg voor te dragen? Wij zeggen dat oordelen alleen God toekomt, en voor onszelf zullen we enkel lief-

¹ Antinomianisme: opvatting dat, wanneer men het evangelie aanvaardt, de morele wet niet langer van toepassing is. (F.A.S.). Het misbruiken dus van de christelijke vrijheid in het nieuwe verbond.

hebben en geliefd worden”? Zou de kerk te Korinthe daardoor geaccepteerd zijn geweest? Zou God hen hebben beloofd voor zoiets?

Uiteraard niet. Ware christelijke liefde predikt heilig te leven en ze berispt en disciplineert zonde. Het is niet de liefde van God die belijdende heiligen zonde en dwaalleer over het hoofd doet zien; het is vleeselijkheid en een geest van ongehoorzaamheid aan Gods Woord.

Sterk tegen zonde prediken is mensen liefhebben, want zonde besmeurt en vernietigt. Zonde berispen is de kerk van God liefhebben, want zonde besmeurt Zijn kerk. Paulus waarschuwde de kerk te Korinthe dat zij komaf moesten maken met de zonde want “Weet gij niet, dat een weinig zuurdesem het gehele deeg zuur maakt?” (1 Kor. 5:6). Ook krachtig en voluit prediken tegen zonde is God liefhebben, want zonde is tegen de heilige God en God heeft ons bevolen ze te bestraffen.

Ware christelijke liefde predikt een strikt heilig leven en disciplineert zonde.

LIEFDE STRIJDT VOOR DE WAARHEID

Bovendien is het erg liefdevol te strijden voor het geloof. De liefhebbende Judas heeft dit bevolen:

“Geliefden, toen ik mij er met alle inzet toe zette u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, werd ik genoodzaakt u te schrijven met de aansporing om te STRIJDEN voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (Judas 3).

Merk op hoe deze verantwoordelijkheid is beschreven. De liefhebbende Heilige Geest gebruikt het Griekse woord *epagonizomai*. Het is een erg sterk woord dat door de King James vertalers terecht is vertaald door “earnestly contend”. Het betekent strijden voor, vechten voor, verdedigen tegen, maar ook dit op een energieke, ernstige manier te doen.

En dit is niet een verantwoordelijkheid die enkel aan predikers is gegeven. Judas spreekt tot gelovigen in het algemeen. Het is de plicht van elke christen zich te engageren in deze strijd.

En merk op hoe zorgvuldig gezegd wordt waarvoor wij moeten strijden: “voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is”. Dit leert ons dat de christelijke geloofsinhoud gecompleteerd werd in de dagen van de apostelen. Het werd niet overgelaten aan een of ander katholiek concilie, honderden jaren later, om te beslissen wat het geloof was. Het christelijke geloof werd eenmaal aan de heiligen overgeleverd, door de Heilige Geest, en het werd gecompleteerd in hun dagen. Dat eenmaal overgeleverde geloof is de ene absolute en complete standaard waarmee leer en praktijk moet beoordeeld worden. Vanaf die dag, tot de Heer wederkomt, is het de taak van elke ware gelovige om voor dat ene ware geloof te strijden en het te verdedigen, tegen elke valse leer. Timotheüs werd onderricht “GEEN ANDERE leer te onderwijzen” (1 Tim. 1:3). Dat is een erg, nauwe kijk van leerstellige zuiverheid. Als een prediker de geboden van 1 Tim. 1:3 en Judas 3 wenst na te komen, zal hij niet kunnen samenwerken met hen die een andere leer aanhangen. Hoe zou dat ook kunnen! Het is zijn taak het ene ware geloof vast te houden en ernstig te strijden tegen alles wat vals is! Het is absoluut onmogelijk oecumenisch te zijn, in enige zin, wanneer men 1 Tim. 1:3 en Judas 3, en andere zulke verplichtingen, zoekt na te komen.

In feite is het erg liefdevol om ernstig te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd, want de waarheid bevrijdt mensen, terwijl dwaalleer vernietigt. Dus, zij die ernstig strijden voor het geloof, houden van mensen, en willen hen in de waarheid zien wandelen; en zij houden van God en willen getrouw zijn aan Zijn Woord; en zij hebben de kerk van de Heer lief en willen haar zien schijnen in haar zuiverheid; en zij houden van de Heilige Geest, die “de Geest van de WAARHEID” is; en zij houden van de waarheid zelf. De getrouwe soldaat houdt van diegenen en datgene waarvoor hij vecht.

Ware christenen houden ervan ernstig te strijden voor het geloof.

LIEFDE SCHEIDT ZICH AF VAN VALSE EN ZONDIGE DINGEN

En christelijke liefde predikt niet enkel heilig te leven, en vermaant en disciplineert en ontmaskert dwaling, en strijdt voor het geloof, maar ware christelijke liefde gaat zelfs nog verder en scheidt zich af van valse en zondige dingen.

De liefhebbende Paulus onderwees de gelovigen te Efeze dat het voor hen niet genoeg was om zuiver en moreel hoogstaand te leven; zij moesten zich ook afscheiden van zondige dingen.

“En hebt **GEEN GEMEENSCHAP** met de onvruchtbare werken der duisternis, maar **BE-STRAFT** ze ook veeleer” (Efeziërs 5:11).

Gelovigen horen geen gemeenschap te hebben met boze dingen, en niet enkel dat, we moeten boze dingen bestraffen. Dit is wat de heiligen in de problemen bracht doorheen de eeuwen. Gewoonlijk maakt de wereld geen bezwaar wanneer een christen een heilig leven leidt, zolang hij zich “met zijn eigen zaken bemoeit” en anderen niet berispt voor hun manier van leven. Van zodra de christen andere mensen zegt hoe zij moeten leven en hij hun zonden berispt, wordt de grond onder zijn voeten erg heet. Johannes de Doper is daarvan een voorbeeld. Hij predikte niet louter in algemeenheden tegen zonde. Hij was erg duidelijk. En toen hij Herodes berispte voor het nemen van zijn broers vrouw, tegen de wet van God in, maakte hij van Herodes’ vrouw een uitgesproken vijand en dat resulteerde in zijn dood (Matt. 14:1-12).

Bovendien moeten christenen zich niet enkel van zondige dingen afscheiden, en ze bestraffen, maar zij moeten zich ook afscheiden van valse leringen en van hen die ze leren. Het volgende is een van de vele geboden in dit verband. Merk op wat de liefhebbende apostel Paulus de gelovigen te Rome onderwees:

“En ik roep u ertoe op, broeders, hen **IN HET OOG TE HOUDEN** [KJV: *mark them* - teken hen] die onenigheden teweegbrengen en struikelblokken opwerpen tegen het onderricht dat u hebt ontvangen, en **KEER U VAN HEN AF**” (Rom. 16:17).

Er zijn hier twee verplichtingen. Ten eerste, liefhebbende broeders moeten hen “markeren, tekenen” die valse dingen leren, hetgeen betekent dat zij hen duidelijk moeten identificeren als wat ze zijn; en ten tweede, zij moeten zich van mensen afkeren, afscheiden die valse dingen leren.

En hoe moeten wij weten wat vals is? Oecumenisten vandaag argumenteren dat het niet redelijk is te denken dat een gelovige de waarheid zodanig kan weten dat hij van anderen kan zeggen dat zij verkeerd zijn. Dat is echter niet wat de Bijbel leert. De standaard voor waarheid is de leer van de apostelen, en wat tegengesteld is aan hun leer is vals. Zo simpel is het. Waar haalden de gelovigen te Rome hun leer vandaan? Van de apostel Paulus. Hij onderrichtte hen dat indien zij leringen zouden tegenkomen die verschilden van wat hij hen had geleerd, zij deze dan moesten afwijzen en er afstand van nemen. Het kind van God wordt bevolen het Woord van God te bestuderen en dit “recht te snijden” (2 Tim. 2:15) en daarna alles te beoordelen volgens deze standaard. Als het niet mogelijk zou zijn de Schrift te kennen en ze recht te snijden, waarom gebiedt God ons dan dit te doen?

In feite is het erg liefhebbend om valse leraars te tekenen en te mijden. Door zo te doen hebben we hen lief die in gevaar verkeren bedrogen, misleid te worden door de valse leraars². Te doen alsof deze valse leraars geen valse leer brengen, en niets verkeerd doen, is een liefdeloze daad jegens hen die bedrogen zullen worden door hun dwaling. U afscheiden van hen die dwalingen leren is ook een daad van liefde jegens gezonde kerken, want door het tekenen en mijden van hen die dwaalleer propageren beschermen we de kerken tegen hun corrupte bedieningen.

Ware christenen houden ervan zich af te scheiden van valse en zondige dingen.

MAAR IK KEN EEN ECHT LIEFDELOZE FUNDAMENTALIST

Hoor ik iemand protesteren: “Wat u zegt is waar, en we hebben ongetwijfeld de plicht om deze dingen te doen, maar ik ken enkele fundamentalisten die echt liefdeloos en bekrompen zijn”.

Mijn antwoord is dat ik wel weet dat er daar zijn die beweren te strijden voor de Heer, maar die ongetwijfeld strijden voor zichzelf, en die door zo te doen schade toebrengen aan de zaak van Christus. Het is altijd verkeerd bekrompen en vleselijk te zijn. Als ik op een ongoddelijke manier voor de waarheid strijdt dan is dat verkeerd. Een soldaat moet voortdurend zijn geest bewaken, want het vlees is zwak, en het is gemakkelijk om Gods strijd te voeren in het oude, lelijke vlees. Dit is een valkuil waar we voor moeten opletten.

² Ook “wolven” genoemd: Handelingen 20:29-31, en zie ook Mattheüs 7:15; 10:16; Lukas 10:3.

Maar zulke falingen zijn persoonlijke problemen en hebben niets van doen met het gebod, de bediening van te strijden voor de waarheid in het algemeen. Het is onwijs bijbels fundamentalisme af te wijzen dat gedefinieerd wordt als gehoorzaamheid aan de geciteerde Schriftuurlijke verplichtingen in dit artikel, louter omwille van de tekortkomingen van bepaalde fundamentalisten.

En ik kan u veel bijbelse fundamentalisten noemen, mezelf inbegrepen, die in geestelijke genade gegroeid zijn, en in hun christelijke heiliging vooruitgang gemaakt hebben, en die in staat zijn meer genade in hun handelen uit te drukken na 30 jaar in de bediening, dan zij zouden kunnen na 5 jaar!

Bovendien kan ik net zoveel liefdeloze en vleeselijke oecumenisten tonen als u mij liefdeloze en vleeselijke fundamentalisten kan tonen. Dat is een ernstig probleem, maar het is een persoonlijk probleem.

CONCLUSIE

Oordelen en u afscheiden van zonde en dwaling is niet tegengesteld aan christelijke liefde. Ware christelijke liefde is geen sentimentele tolerantie van dingen die verkeerd zijn. Zo'n idee is een valse definitie van christelijke liefde.

De liefdevolle apostel Johannes leerde ons de ware definitie van liefde:

“Want dit is de LIEFDE tot God, dat wij ZIJN GEBODEN IN ACHT NEMEN; en Zijn geboden zijn geen zware last” (1 Johannes 5:3).

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)